

۱۰۰ هنرمند در اشراق

نمایشگاه گروهی «۱۰۰ هنرمند» همراه با نمایش جدیدترین آثار نقاشی در سبک‌های مختلف هنری در فرهنگسرای اشراق برپا است. در این نمایشگاه گروهی، جمعی از هنرمندان کشور گرد هم آمده و ۱۰۰ اثر هنری جدید را در معرض دید عموم علاقه‌مندان قرار می‌دهند. این آثار با تکنیک‌های رنگ روغن، اکریک، آبرنگ، سیاه قلم و مداد رنگی و در سبک‌های هنری رئال، مدرن، کوبیسم، امپرسیونیسم و دکوراتیو خلق شده و در این نمایشگاه برای اولین بار رونمایی می‌شوند. نیلوفر یزدی و فرخناز ریحانی نیز نمایشگاه‌گردان این رویداد هستند. نمایشگاه «۱۰۰ هنرمند» روز جمعه سوم شهریورماه در فرهنگسرای اشراق افتتاح شد و تا ۷ شهریور در برپا خواهد بود. امهر

افتتاح نمایشگاه عکس «سوی آن» در پردیس ملت

به مناسبت اربعین سرور و سالار شهیدان، نمایشگاه گروهی عکس با عنوان «سوی آن» عصر امروز یکشنبه پنجم شهریور از ساعت ۱۷ تا ۲۰ در نگارخانه پردیس سینمایی ملت گشایش می‌یابد. این نمایشگاه با تعداد ۴۰ اثر از ۶ نفر از عکاسان با سابقه مطبوعات و سینما، با موضوع محرم و مراسم آیینی و مذهبی آن، به تماشا گذاشته خواهد شد. ساتیار امامی، میلاد پیامی، مهدی قاسمی، ابوالفضل نسائی، علی نیک رفتار و محمدحسن هندی از عکاسان حاضر در این نمایشگاه هستند. بازدید از این نمایشگاه تا پایان روز شنبه ۲۵ شهریور از ساعت ۱۱ تا ۱۹ ادامه دارد. علاقه‌مندان برای تماشای این آثار می‌توانند به پردیس سینما گالری ملت، طبقه منفی ۲ مراجعه کنند. اپرنا

آیلین گودرزی کارگران نمایش رنگی: هیچ کس از ما حمایت نکرد

روانی و آسایشگاه روانی با هم متفاوتند. درباره تمام چیزهایی که می‌خواستیم به جزئیاتش در نمایش بپردازیم، از روان‌شناس پرس‌و‌جو کردم. در سایت‌ها هم مطالبی خواندم، ولی متأسفانه نتوانستم اطلاعات بیش‌تری از جای دیگری پیدا بکنم.

در کارگردانی چقدر با هم تعامل داشتید؟ آیا درباره کارگردانی اطلاعات کافی داشتید؟

نه، خیلی کم از کارگردانی اطلاع داشتیم، ولی این که ما اولین تجربه را در تماشایخانه ارغوان اجرا می‌رویم، خودش یک قدم تقریباً بزرگ است. در این راه، خیلی تجربه‌های متفاوتی داشتیم و خیلی چیزها دستگیرمان شد. مثلاً این که با چه کسانی باید صحبت بکنیم، از چه مسیری باید برای گرفتن مجوز اقدام بکنیم، چگونه باید نمایش نامه بنویسیم، شخصیت‌پردازی‌ها باید به چه شکل باشد، توی صحنه چه چیزی درست است و چه چیزی اشتباه و موارد دیگر. این‌ها مواردی بود که وقتی کارمان را شروع کردیم، نمی‌دانستیم اما دفعه بعد اگر کاری را شروع بکنیم، انگار بیست درصد مسیر را رفته‌ایم و با علم وارد این کار می‌شویم. واقعاً کارگردانی این نمایش، ریسک عجیبی بود و کمی هم هیجانی تصمیم گرفتیم، ولی خوشحالم که از پس آن برآمدم. اصباخبر

بله. قبل از آن، نوشته‌هایمان رمان بود. «رنگی» اولین نمایش‌نامه‌ای بود که می‌نوشتیم. به همین دلیل، باگ‌های زیادی در شخصیت‌پردازی و دیالوگ‌نویسی و... داشت. ولی طی تجربه‌هایی که به دست آوردیم، امیدواریم دفعه بعد این باگ‌ها رفع بشود، یعنی اشکال‌هایی که در متن وجود دارد، خیلی دست ما نبود.

چرا قبل از شروع کار، نمایش نامه را به افراد حرفه‌ای و صاحب‌نظر ندادید تا به شما مشاوره بدهند؟

متأسفانه هیچ کس حتی برای مشاوره از ما حمایت نکرد! در مرحله نگارش نمایش نامه، از چه منابعی برای تحقیق استفاده کردید؟ بخصوص برای شکل‌دادن شخصیت‌بیماران.

ابتدا سعی کردم از آسایشگاه بیماران روانی بازدید داشته باشم، منتها خیلی سخت بود و چون کم‌سن بودیم، به ما این اجازه را نمی‌دادند. مجوزی هم نداشتیم که با آن وارد بیمارستان یا آسایشگاه بشوم. بنابراین با یک روان‌شناس در مورد اختلالات صحبت کردم. همچنین در مورد فضای بیمارستان، که اصلاً آسایشگاه چطور است و بیمارستان چطور؟ چون بیمارستان

تماشاخانه ارغوان در طرحی حمایتی برای دیده‌شدن چهره‌های جوان هنری، مدتی‌ست فرصتی برای اجرای نمایش‌های کار اولی و افراد تازه‌کار پدید آورده است. یکی از گروه‌های پر شور و اشتیاقی که با استفاده از این فرصت و بی‌هیچ حمایتی از سوی هنرمندان و مسئولان مربوطه، نمایشی روی صحنه آورده‌اند، «عسل میرربع» و «آیلین گودرزی» هستند؛ دو کارگردان جوان زیر هجده سال که با اتکا بر ذوق هنری و دانش خود آموزش‌شان از هنر تئاتر، این روزها نمایشی را با عنوان «رنگی» در این تماشاخانه روی صحنه برده‌اند. در این نمایش، که به روایت رویدادهای یک بیمارستان مخصوص بیماران روانی می‌پردازد، ستایش عابد، نوشیکا خداشناس، آتنا میراب، هانیه گلبنی، آرمان یادگاری و امیرحسین امیرخاکی ایفای نقش می‌کنند. به بهانه اجرای این نمایش متفاوت، گفت‌وویی با آیلین گودرزی درباره ورودش به تئاتر و این تجربه کارگردانی داشته‌ایم.

شما قبل از اجرای نمایش «رنگی»، در آموزشگاه دوره بازیگری را گذرانید. چه شد که به سراغ کارگردانی رفتید؟

آن موقع گرایشم کارگردانی نبود، ولی به تدریج، بخصوص حالا که درس کارگردانی می‌خوانم، متوجه شدم کارگردانی را بیشتر دوست دارم. در واقع اول کارگردانی و دوم ادبیات نمایشی. البته کم‌وبیش دستی هم بر قلم دارم و همیشه به تئاتر علاقه داشتم. به نظرم نمایش‌نامه‌نویسی می‌توانست گزینه خوبی برایم باشد اما فعلاً افتادهم در مسیر کارگردانی تا بعداً در دانشگاه به سمت ادبیات نمایشی بروم.

قصد دارید همین مسیر را در آینده ادامه بدهید؟

به احتمال خیلی زیاد در دانشگاه کارگردانی می‌خوانم. احتمال خیلی کمی هم وجود دارد که کنکورم را به کنکور انسانی تغییر بدهم و روان‌شناسی بخوانم؛ بیش‌تر به خاطر زمینه شغلی آن.

نمایش نامه «رنگی» اولین تجربه نویسنده‌گی شماست؟

